

Lov, saa fik vi alle Bestemmelserne i Christian den 5tes Lov; men dertil siger jeg, at det behøves ikke, for dem have vi med. Vi gjøre kun en saadan Forandring ved § 18, den eneste Paragraph, som jeg troer, vi skulle beholde, at alle Bestemmelserne i Christian den 5tes Lov ogsaa ere havede derved. Jeg var ifjor med at stemme for det Forslag, som dengang blev fremsat af Rigsdagsmanden for Præsto (Grundtvig) om, at Loven af 1799 udtrykkeligt skulde ophæves, og jeg var med at stemme 2 Gange derfor, thi, da det ikke var tilfrækkeligt, at vi havde stemt ved at reise os, saa blev der stemt ved Navneopraab. Jeg antager derfor, at jeg vidste, hvad jeg gjorde, men desuagtet skulde jeg dog baade dengang og denne Gang lige meget foretrække at blive ved Loven fra 1799, sammenholdt med Marts Loven for 1848, Grundlovens § 91 og Sædvaneloven, end at gaae ind paa den os her forelagte Lov.

Den ærede Rigsdagsmand for Nykjøbing meente ogsaa forleden, at det var dog ikke saa ganske ubetydeligt, at vi havde havt 3 Sager i 27 Maanedeg og meente, at det var et tilfrækkeligt Beviis, ikke alene for, at Pressen var bleven misbrugt, men ogsaa for, at vi trængte til en Presselov. Han glemte imidlertid, at kun een af disse Sager var anlagt for selve Indholdets Skyld, og, hvad denne ene Sag angaar, saa er jeg tilfældigviis i det Tilfælde at kunne forstikke, at den Paagældende var bleven dømt, ogsaa om vi ingen Presselov havde havt, ikke fordi der dengang i det sagførte Blad var kæmpet for Republiken og imod Monarkiet, for det troer jeg, som jeg sidst tillod mig at yttre, maa staa enhver Forfatter frit for; men fordi der i den angrebne Artikel var talt paa en saadan Maade om Hans Majestæt Kongens Person, som Grundloven heller ikke tillader. Overhovedet den Grundlov, naar vi blot vilde see noget nærmere paa den og troste os noget mere ved den, saa vilde den virkelig hjælpe os ud af mange Banfligheder, og som Følge deraf, vilde mange saadanne Love, som vi nu ansee for nødvendige, blive overflødige. Til de andre Uheld, som jeg havde i Fredags, havde jeg ogsaa det at blive misforstaaet af den høitagede Cultusminister. Han meente, at baade

min ærede Ven, Rigsdagsmanden for Ringsted, og jeg selv havde gjort os skyldige i flette Vittigheder — nu, om det var flette Vittigheder eller ikke, det skal jeg lade være usagt (Flere Stemmer: Jo!); jeg mener, at der ogsaa gives baade gode og flette Critikere, men jeg protesterer overhovedet imod at have sagt nogen Vittighed (Latter), og jeg vil idag heller ikke sige nogen Vittighed, men jeg vil kun tilslade mig at paastaae, at Et af Tre maa være Tilfældet, enten maa den os forelagte Lov være meget slet, eller ogsaa maa den nærværende Forsamling, alle de Attributer uagtet, som man har tillagt den, være temmelig ubetydelig, eller endelig maa der findes en overmaade slet Paragraph i vor Grundlov. Grundlovens § 61 slutter nemlig saaledes: „for sine Ytringer paa Rigsdagen kan intet af dens Medlemmer, uden Thingets Samtykke drages til Ansvar udenfor samme“; men, naar man nu tillægger Ordet her paa Rigsdagen saa stor en Frihed, som man gjør det, hvor kan man saa finde det saa nødvendigt, at være saa bange for Ordet udenfor Rigsdagen, eller troer man, at det Ord, som falder her paa Rigsdagen, slet Intet veier imod det Ord, som falder udenfor Rigsdagen, eller vil man antage, at den Mand, som er vant til her paa Rigsdagen at have sin fulde Frihed til at kunne udtale sig paa en saadan Maade, som § 61 giver ham Ret til, at han, naar han kommer udenfor Rigsdagen, paa hvilken han har kunnet angribe samtlige Ministre og samtlige Vyrigheder saa skarpt som han vilde, strax skal kunne tage Snørrevet paa og haandtere Ordet paa en ganske anden Maade, end han her er vant til, og, naar man ikke antager det, men mener, at han ogsaa udenfor Rigsdagen maa føre Ordet frit, ligesom han har ført det herinde, antager man saa, at det skal være et Privilegium for Rigsdagsmændene alene, eller maa ikke ogsaa andre Mænd udenfor Rigsdagen have Ret til at føre Ordet lige saa frit? Jeg kan ganske vist tænke mig, at det kan have sine Ubehageligheder for en høitaget Minister at blive saaledes angreben som en af vore nærværende Ministre i den senere Tid er blevet angreben, idetmindste i „Fædrelandet“ og maa ssee ogsaa i andre Blade; men jeg for mit